

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: **M. B.**, narozený dne X
bytem P. 373, X P.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2017, č. j. KUZZL-50731/2016, ve věci
správního deliktu,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žalobce je **povinen** zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 138 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2017, č. j. KUZZL-50731/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný ve výroku I. doplnil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 9. 6. 2016, č. j. MěÚVM 26017/2016 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), takto: „V souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se do skutkové věty výroku

rozhodnutí doplňuje dodatková tabulka E8d – Úsek platnosti 21 m. Do právní věty výroku rozhodnutí se doplňuje odkaz na ust. § 4 písm. c), § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 12 odst. 1 písm. m), § 15 odst. 1 písm. h), § 21 odst. 1 písm. f) a Přílohy č. 12 vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava řízení provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném od 19. 2. 2016 (dále jen vyhláška č. 30/2001 Sb.)“. Výrokem II. napadeného rozhodnutí žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

B. Žaloba

2. Žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí. Konkrétně namítal:

a) krajní nouzi. Žalobce tvrdil, že na jediném volném parkovacím místě zastavil z důvodu krajní nouze, protože mu začalo krváčet z nosu. Měl za to, že nebylo jeho povinností do tiskopisu oznámení o přestupku napsat, že mu krvácelo z nosu. V řízení o přestupku správní orgány nevyvrátily, že žalobce skutečně krvácel, a z rozporných tvrzení žalobce v řízení o přestupku není možné dovodit, že tvrzení o krajní nouzi nebylo pravdivé. Správní orgány měly provést další dokazování, aby vyloučily, že žalobce z nosu skutečně nekrvácel;

b) špatnou viditelnost dopravního značení. Podle žalobce nebylo v době spáchání přestupku dopravní značení viditelné, protože parkovací místo bylo zasněženo. Fotodokumentace dopravního značení provedená správními orgány nezachycuje dopravní značení, kolem kterého žalobce projížděl, ale pouze dopravní značení nacházející se v protisměru. Správní orgány měly provést rozsáhlejší dokazování tvrzených skutečností a měly provést důkaz ohledáním;

c) absenci nezbytných kroků správních orgánů. Žalobce namítal, že správní orgány neprovedly všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Tvrdil, že měly vyžádat záznamy z kamerového systému obchodního centra, před kterým bylo vozidlo zaparkováno, a jejich prostřednictvím zjistit, která konkrétní osoba vozidlo na dané parkovací místo zaparkovala. Současně měly správní orgány k prokázání rozhodných skutečností vyslechnout spolujezdky žalobce;

d) vady výzvy podle § 125h zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Podle žalobce výzva obsahovala nedostatečný popis skutku a byla na ní uvedena toliko ulice Masarykova, bez další konkretizace, což bylo nedostatečné;

e) neposouzení retroaktivity. Podle žalobce se správní orgány měly v rozhodnutích zabývat tím, jaká právní úprava byla pro žalobce příznivější, což neučinily;

f) nepřezkoumatelnost výroku napadeného rozhodnutí. Podle žalobce byl výrok napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelný, protože z něj nebylo možné postavit najisto, kde mělo vozidlo skutečně stát. Žalobce měl za to, že specifikace parkovacího místa označením „ulice Masarykova, parkoviště u OD Tesco“ není dostatečně konkrétní. Doplnil, že parkoviště u OD Tesco je rozlehlé, nachází se na něm stovky parkovacích míst, přičemž většina z nich není určena pro zdravotně postižené;

g) procesní vady. Žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezákonně upřesnil předmět řízení a doplnil, jakou dodatkovou tabulku měla obsahovat porušená dopravní značka, aniž by žalobce na tyto skutečnosti upozornil. Změna předmětu řízení se

následně nijak neprojevila v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak podle žalobce jednal v rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“);

h) protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle žalobce je uvedené ustanovení v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, protože provozovatel vozidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla dodržoval povinnosti řidiče a pravidla na pozemních komunikacích. Absolutní odpovědnost provozovatele vozidla při užití jeho vozidla jinou osobou porušuje základní práva provozovatele vozidla;

i) absenci posouzení materiální stránky přestupku. Podle žalobce je rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné, protože se správní orgán I. stupně nezabýval materiální stránkou přestupku. Žalovaný tak sice učinil, ale nedostatečně, a to za situace, kdy nebyl oprávněn doplňovat mezery v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce dále namítal, že materiální stránka přestupku nemohla být naplněna, protože míst pro invalidy bylo v době spáchání přestupku dostatečné množství. Podle žalobce tak nemohlo dojít k omezení právem chráněných zájmů.

C. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl. K jednotlivým žalobním bodům se vyjádřil takto:
4. ad a) a b) Podle žalovaného žalobce krajní nouzí nijak neargumentoval na místě spáchání přestupku, policejní hlídce nesdělil žádné okolnosti týkající se krajní nouze. Dále žalovaný poukázal na to, že vyjádření zástupců žalobce byla rozporná a nevěrohodná, protože Ing. J. v průběhu řízení o přestupku tvrdil, že žalobce vozidlo na daném místě nezaparkoval a následně pan M. v řízení o správním deliktu uvedl, že žalobce zastavil na vyhrazeném místě z důvodu krajní nouze, jelikož se mu spustila krev z nosu. Dále žalobce argumentoval tím, že nebylo viditelné dopravní značení. Žalobci nic nebránilo argumentovat krajní nouzí již ve fázi zjišťování pachatele přestupku (po zahájení přestupkového řízení) či namítat nedostatečné dopravní značení nebo absenci materiální stránky přestupku, což neučinil, navíc prostřednictvím Ing. J. zpochybil, že na daném místě zaparkoval. Žalobce shora uvedené okolnosti namítal pozdě, v řízení o správním deliktu totiž lze odpovědnost provozovatele vozidla vyloučit jen za úzce vymezených podmínek (§ 125f odst. 5 zákona o silničním provozu). Pokud byl tedy žalobce vlastní vinou nečinný již v řízení o přestupku, nemohl legitimně očekávat, že bude v řízení o správním deliktu řešena jeho možnost vyvinut se ve stejném rozsahu jako u přestupku. Připuštěním takových námitek by dle žalovaného došlo k nepřipustnému obcházení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla.
5. Žalovaný sdělil, že je mu rovněž známo z úřední činnosti, že žalobce argumentoval krajní nouzí již v jiné věci vedené u žalovaného, konkrétně ve věci pod sp. zn. KUSP-1117/2014/DOP/Ti (žaloba proti rozhodnutí v této věci zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 35/2015-32).
6. ad c) Žalovaný měl za to, že osobu vyfocenou s žalobcem na snímku policie při převzetí vozidla nemohl správní orgán I. stupně vyslechnout, jelikož žádná bližší informace o této osobě nebyla uvedena v oznámení o přestupku městské policie, strážníci tuto osobu nelustrovali a ani žalobce ji v žalobě blíže neoznačil. K opatření kamerového záznamu ze

supermarketu Tesco žalovaný uvedl, že právní úprava nevyžaduje, aby správní orgán sám vyvíjel nadstandardní důkazní aktivitu za účelem zjištění řidiče vozidla.

7. ad d) Ohledně výzvy dle § 125h zákona o silničním provozu žalovaný odkázal na str. 6 odst. 4 a 5, a na str. 7 napadeného rozhodnutí. Měl za to, že výzva dle § 125h zákona o silničním provozu nebyla zákonnou podmínkou pro zahájení řízení o správním deliktu, správní orgán I. stupně zaslal žalobci výzvu nad rámec svých povinností, proto by i její případné vady neměly na posuzovanou věc vliv.
8. ad e) Žalovaný uvedl, že novela zákona o silničním provozu účinná od 16. 2. 2016 nepřinesla žádnou změnu ve vztahu k sankci za přestupek dle §125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o silničním provozu, nezměnilo se výrazně ani řízení o správních deliktech. Žalovaný proto neměl důvod se ke vztahu nové a staré právní úpravy vyjadřovat v odůvodnění rozhodnutí.
9. ad f) Dle žalovaného byl výrok rozhodnutí obou správních orgánů jasně a spolehlivě vymezený. Argumentace žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 111/2015-42 nebyla případná, v uvedené věci totiž bylo místo spáchání přestupku vymezeno neurčitě, a to pouze ulicí. V nyní řešené věci bylo jasně určeno místo, kde se měl řidič přestupku dopustit, a ve spojení se spisovým materiálem bylo vyloučeno možné zaměnění skutku.
10. ad g) Žalovaný uvedl, že oznámení o zahájení řízení splňovalo zákonné požadavky podle § 46 s.ř., které jsou u oznámení o zahájení řízení z moci úřední benevolentnější než požadavky na vlastní rozhodnutí. Ke změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem žalovaný uvedl, že dle § 90 odst. 1 písm. c) s. ř. může odvolací orgán rozhodnutí nebo jeho část změnit, není vyloučeno, aby odvolací orgán napravit drobné vady. Žalovaný zde odkázal také na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 As 82/2015-35, a ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48.
11. ad h) Žalovaný v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40), z níž lze usuzovat na ustálený názor Nejvyššího správního soudu o souladu uvedené právní úpravy s ústavním pořádkem. Závěr o konformnosti předmětné úpravy s ústavním pořádkem potvrdil dle žalovaného i Ústavní soud v usnesení ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/2015.

D. Relevantní skutečnosti vyplývající ze spisu

12. Ze správního spisu vyplynuly pro rozhodnutí věci tyto relevantní skutečnosti:
13. Z oznámení přestupku ze dne 1. 2. 2015, č. j. MěÚVM 05777/2015, krajský soud zjistil, že dne 1. 2. 2015 v době od 14:05 do 14:15 hodin ve Valašském Meziříčí na ul. Masarykova stál žalobce s osobním motorovým vozidlem zn. Peugeot RZ x v místě, kde to bylo zakázáno dopravní značkou IP12 07, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Z úředního záznamu ze dne 1. 2. 2015, č. j. MěÚVM 05777/2015, dále vyplynulo, že hlídka městské policie žalobci sdělila podezření ze spáchání přestupku pro porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kterým došlo ke spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o silničním provozu, když řidič nerespektoval dopravní značku IP12 07. Žalobce odmítl přestupek

řešit v blokovém řízení s tím, že je proti pokutám pojištěn u www.neplattepokuty.cz. Žalobce hlídce městské policie na místě spáchání přestupku přiznal, že vozidlo řídil a prohlásil, že si je vědom spáchání přestupku. Odmítl se však k přestupku vyjádřit a podepsat oznámení o přestupku.

14. Správní orgán I. stupně vydal dne 9. 2. 2015 pod č. j. R/D/23/05777/2015/Fo oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání obviněného (žalobce) k ústnímu jednání na den 27. 2. 2015. Přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o silničním provozu se měl žalobce dopustit tím, že dne 1. 2. 2015 v čase nejméně od 14:05 do 14:15 stál vozidlem tovární značky Peugeot RZ x v obci Valašské Meziříčí na ulici Masarykova na parkovišti označeném dopravní značkou č. IP 12 – (V 10f) „Vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou“, přičemž vozidlo nebylo označeno parkovacím průkazem označující vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou.
15. Dne 27. 2. 2015 sdělil Ing. M. J., zmocněnec žalobce, správnímu orgánu I. stupně, že žalobce popírá, že by se dopustil deklarovaného jednání, a že nezaparkoval žádné vozidlo na místě, kde nebyl oprávněn parkovat.
16. Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2015, č. j. R/Dú23/05777/2015/Fo, správní orgán I. stupně zastavil dle § 76 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona řízení o výše uvedeném přestupku, kterého se měl dopustit žalobce. Správní orgán I. stupně odůvodnil uvedené rozhodnutí tím, že dle spisového materiálu nebylo spáchání skutku obviněnému prokázáno. Správní orgán I. stupně věc stejného dne odložil, o čemž učinil záznam č. j. R/D/137/16438/2015/Fo.
17. Z karty vozidla x vyplynulo, že provozovatelem a vlastníkem předmětného vozidla byl od 8. 8. 2007 žalobce.
18. Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 26. 3. 2015, č. j. R/D/137/16438/2015/Fo, vyzval žalobce jako provozovatele vozidla k zaplacení částky 1 000 Kč určené dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, jelikož byly splněny podmínky pro uplatnění objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Žalobce na výzvu nereagoval.
19. Správní orgán I. stupně vydal oznámení o zahájení řízení ve věci jiného správního deliktu ze dne 1. 6. 2015, č. j. R/D/239/28554/2015/Fo. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Peugeot RZ x v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť nezjištěný řidič dne 1. 2. 2015 v čase nejméně od 14:05 do 14:15 v obci Valašské Meziříčí na ulici Masarykova stál motorovým vozidlem tovární značky Peugeot RZ x na parkovišti označeném dopravní značkou č. IP 12 (V10f) „Vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou“, přičemž vozidlo nebylo označeno Parkovacím průkazem označující vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou. Řidič vozidla tím porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o silničním provozu.
20. A. M., nový zmocněnec žalobce, ve vyjádření ze dne 16. 6. 2015 správnímu orgánu I. stupně sdělil, že dne 1. 2. 2015 se žalobci spustila krev z nosu, proto musel nouzově zastavit a využít nejbližší a jediné volné parkovací místo. Doplnil, že dopravní značka

„Vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou“ nebyla při vjezdu na parkoviště viditelná a k prokázání této skutečnosti navrhl provedení místního šetření.

21. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 1. 6. 2015, č. j. R/D/239/28554/2015/FO, kterým rozhodl, že se žalobce dopustil jiného správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Peugeot RZ x v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Uvedené vozidlo stálo dne 1. 2. 2015 v čase nejméně od 14:05 do 14:15 v obci Valašské Meziříčí na ulici Masarykova u obchodního domu Tesco na parkovišti označeném dopravní značkou č. IP 12 – „Vyhrazené parkoviště“ se symbolem zařízení nebo prostoru pro osoby na vozíku, doplněnou vodorovnou dopravní značkou č. V 10f „Vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou“, přičemž vozidlo nebylo označeno Parkovacím průkazem označující vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou (č. O 7). Tímto jednáním porušil jako provozovatel vozidla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Správní orgán mu proto uložil pokutu dle § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu ve výši 5 000 Kč.
22. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 16. 7. 2015 odvolání. Rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016, č. j. KUZL-49097/2015, zrušil žalovaný v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 1. 6. 2015, č. j. R/D/239/28554/2015/FO, a věc mu vrátil k novému projednání.
23. Správní orgán I. stupně poté dne 10. 4. 2016 (č. j. MěÚVM 17961/2016) předvolal žalobce jako účastníka řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla k ústnímu jednání, které se mělo uskutečnit 9. 5. 2016. Žalobce se bez dostatečné omluvy nedostavil, věc byla projednána v jeho nepřítomnosti.
24. Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí ze dne 9. 6. 2016, č. j. MěÚVM 26017/2016, kterým uložil žalobci za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pokutu ve výši 5 000 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se měl správního deliktu dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Peugeot RZ x v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Uvedené vozidlo stálo dne 1. 2. 2015 v čase nejméně od 14:05 do 14:15 v obci Valašské Meziříčí na ulici Masarykova u obchodního domu Tesco na parkovišti označeném dopravní značkou č. IP 12 – „Vyhrazené parkoviště“ se symbolem zařízení nebo prostoru pro osoby na vozíku doplněnou vodorovnou dopravní značkou č. V 10f „Vyhrazené parkoviště pro vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou“, přičemž vozidlo nebylo označeno Parkovacím průkazem označujícím vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou (č. O 7). Tímto jednáním porušil jako provozovatel vozidla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Správní orgán mu proto uložil pokutu dle § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu ve výši 5 000 Kč.
25. Žalobce se proti rozhodnutí ze dne 9. 6. 2016, č. j. MěÚVM 26017/2016, odvolal v celém rozsahu. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění vad tohoto podání výzvou ze dne 29. 6. 2016, č. j. MěÚVM 32484/2016, se lhůtou pro doplnění do 5 dní od doručení výzvy. Zástupce žalobce doplnil odvolání dne 26. 7. 2016 a namítal, že správní orgán I.

stupně nepodnikl kroky k zjištění totožnosti pachatele přestupku, řízení o přestupku vedl jen naoko. Správní orgán I. stupně měl žalobci prokázat vinu již v řízení o přestupku. Dále tvrdil, že ze spisu není zřejmé, že žalobce skutečně neměl ve vozidle umístěný parkovací průkaz.

26. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 15. 2. 2017, č. j. KUZZL-50731/2016, ve výroku I. doplnil část výroku správního orgánu I. stupně, a výrokem II. odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve zbytku, tj. ve výroku o pokutě a nákladech, potvrdil.

E. Jednání krajského soudu

27. Žalobce v bodě 42 žaloby vyslovil nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Žalovaný v podání ze dne 15. 6. 2017 sdělil krajskému soudu, že na ústním projednání věci netrvá.
28. Krajský soud nařídil jednání na 23. 1. 2019. Předvolání bylo doručeno zástupci žalobce dne 9. 1. 2019, byla tedy dodržena lhůta dle § 49 odst. 1 zákona č. 150/2004 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce ani jeho zástupce se však bez omluvy na jednání nedostavili. Zástupce žalovaného se na jednání dostavil a uvedl, že požaduje náhradu nákladů řízení spočívající v cestovném. Svůj nárok odůvodnil tím, že žalobce ani jeho zástupce, přestože trvali na konání jednání, se k jednání bez omluvy nedostavili; toto chování lze považovat za známku jejich šikanózního postupu vůči správním orgánům a soudům.

F. Posouzení věci krajským soudem

29. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
30. O jednotlivých námitkách uvažil takto:
- ad a) Krajiní nouze
31. Na úvod posouzení této žalobní námitky krajský soud zdůrazňuje, že v posuzované věci vedly správní orgány řízení o správním deliktu, nikoli přestupku, neboť správnímu orgánu I. stupně se do 60 dnů od oznámení podezření z přestupku nepodařilo zjistit totožnost řidiče. Pro řízení o správním deliktu je rozhodné, zda posuzované jednání naplňuje znaky přestupku, ne však všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Pokud by správní orgány musely i u správního deliktu zkoumat všechny znaky skutkové podstaty přestupku, musely by se zabývat i zaviněním, což by odporovalo smyslu právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 zákona o silničním provozu. Přitom otázka zavinění je hlavním odlišením správního deliktu (u kterého se jedná o objektivní odpovědnost a zavinění se nevyžaduje) od přestupku (u kterého se zavinění vyžaduje, protože se jedná o subjektivní odpovědnost). Řízení o přestupku a o správním deliktu mají svá specifika, která se projevují i u liberačních důvodů, které lze v daném typu řízení zohlednit.
32. Pro posuzovanou věc je rozhodné, že žalobce v řízení o přestupku před správním orgánem I. stupně, které předcházelo řízení o správním deliktu, popřel, že vozidlo řídil. Správní orgán I. stupně proto rozhodnutím ze dne 4. 5. 2015, č. j. R/Dú23/05777/2015/Fo, řízení o přestupku zastavil dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), protože nezjistil, kdo byl řidičem vozidla. Následně žalobci zaslal

výzvu dle § 125h zákona o silničním provozu, na kterou žalobce nereagoval. Pokud by tak žalobce učinil a na základě výzvy správnímu orgánu I. stupně sdělil, že on sám byl řidičem vozidla, pokračoval by s ním správní orgán I. stupně v řízení o přestupku, ve kterém by jeho argumentaci ohledně krajní nouze musel posoudit a vypořádat se s ní. Protože posuzované jednání naplňovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a jednání nebylo možné řešit v řízení o přestupku, odpovídal následně žalobce za toto jednání jako provozovatel vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Této odpovědnosti, tedy odpovědnosti provozovatele vozidla, se však žalobce mohl zbavit již pouze na základě liberačních důvodů podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Dle uvedeného ustanovení provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že *v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) provozovatel podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel*. Případně by stěžovatel mohl popřít naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, které jsou vymezeny v § 125f odst. 1 a 2 ve spojení s § 125c a navazujícími ustanoveními zákona o silničním provozu (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 114/2016). Jiné liberační důvody na rozdíl od přestupce v řízení o správním deliktu provozovateli vozidla nesvědčí, možnost liberace je v tomto řízení mnohem užší. V posuzované věci měl žalobce za to, že by mělo dojít k liberaci z důvodu tvrzené krajní nouze. Krajský soud opakuje, že možnost liberace je v řízení o správním deliktu omezená pouze na liberační důvody dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Jednání v krajní nouzi tak mohl žalobce uplatnit pouze v řízení o přestupku, nikoli v řízení o správním deliktu.

33. Z uvedených důvodů není námitka ad a) týkající se krajní nouze důvodná.

ad b) Špatně viditelné dopravní značení

34. Krajský soud se zabýval fotografiemi, které jsou součástí správního spisu. Z nich zjistil, že na místě, na kterém bylo zaparkováno předmětné vozidlo, nebyla znatelná sněhová vrstva. Povrch parkovacího místa byl toliko mokrý, bez sněhové pokrývky, s plně viditelným vodorovným dopravním značením.

35. Žalobce navrhoval k prokázání špatné viditelnosti dopravního značení kvůli sněhu provést ohledání. K tomu krajský soud sděluje, že ohledání by nemohlo prokázat špatnou viditelnost dopravního značení z důvodu sněhu v okamžiku příjezdu řidiče na parkoviště, protože se jednalo o momentální situaci, která nemá stálý charakter. Již při příjezdu policejní hlídky se na parkovacím místě sníh nenacházel, ohledání místa by proto skutečnost, která ještě předcházela příjezdu policejní hlídky, nebylo s to prokázat.

36. Krajský soud má dále za to, že argumentace zpochybňující svislé dopravní značení taktéž není případná. Žalobce brojil proti tomu, že fotografie svislého značení byly foceny z protisměru, řidič proto nemusel mít možnost si daného značení všimnout. S uvedeným se krajský soud neztotožňuje. Žalobce neprokázal, ze kterého směru přijel, nadto z předložených fotografií jasně vyplývá, že je dopravní značení umístěno tak, aby na specifickou úpravu upozornilo řidiče přijíždějící ze všech stran. Krajský soud – jak vysvětlil shora – neshledal, že by nebylo viditelné vodorovné dopravní značení. Skutečnost, že žalobce parkuje na vyhrazeném parkovišti, tak vyplývala nejen ze svislého, ale i z vodorovného značení.

37. Námitka ad b) není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

ad c) Správní orgány neučinily všechny nezbytné kroky

38. Podle žalobce správní orgány neprovedly nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, konkrétně nevyžádaly kamerový záznam z parkoviště a současně nevyslechly spolujezdkyni žalobce.
39. K této námitce krajský soud sděluje, že správní orgány rozhodovaly v posuzované věci za zcela specifické situace. Žalobce policejní hlídce na místě spáchání přestupku přiznal, že vozidlo řídil, a prohlásil, že si je vědom spáchání přestupku. Odmítl se však k přestupku vyjádřit a podepsat oznámení o přestupku. Následně dne 27. 2. 2015 sdělil Ing. J. jako zmocněnec žalobce, že žalobce popírá, že by se dopustil deklarovaného jednání, a že nezaparkoval žádné vozidlo na místě, kde nebyl oprávněn parkovat. Žalobce tak v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně výslovně popřel, že by vozidlo na vyhrazeném parkovacím místě zaparkoval. Pokud je tedy na fotografii z místa spáchání přestupku vyfocena žena, která se s žalobcem dostavila až k řešení přestupku, nelze považovat za pochybení správního orgánu I. stupně, pokud se sám nepokoušel tuto ženu identifikovat. Vzhledem k tomu, že žalobce výslovně popřel, že by sám vozidlo řídil a zaparkoval, neměl správní orgán žádné indicie vedoucí k tomu, že by měl vyslechnout pro objasnění otázky, kdo spáchal přestupek, ženu, která byla na fotografii zachycená policejní hlídkou. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobce v průběhu správního řízení výslech žádné konkrétní osoby k prokázání tvrzených skutečností nenavrhoval.
40. Podle krajského soudu nelze taktéž po správních orgánech vyžadovat, aby procházely rozsáhlé záznamy kamerového systému a pokoušely se zjistit, jaká osoba zaparkovala dané vozidlo a tuto osobu identifikovat. Tato činnost by zásadně přesahovala povinnosti správních orgánů při zjišťování, kdo byl řidičem vozidla.
41. Námitka c) není důvodná.

ad d) Vady výzvy podle § 125h zákona o silničním provozu

42. Následně se krajský soud zabýval namítaným pochybením při vyhotovování výzvy k uhrazení určené částky podle § 125h zákona o silničním provozu. Nejprve považuje krajský soud za nezbytné připomenout, že zákon o silničním provozu poměrně striktně vymezuje podmínky, které musí být splněny k tomu, aby správní orgány mohly projednat správní delikt provozovatele vozidla upravený v § 125f odst. 1 tohoto zákona a shledat provozovatele vozidla vinným. Mezi tyto podmínky patří mimo jiné též judikaturou správních soudů zdůrazňovaný požadavek vyplývající z § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, že správní orgán musí nejprve učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, oba dostupné na www.nssoud.cz).
43. Zákonem předvídaným nezbytným krokem ke zjištění pachatele přestupku je výzva k uhrazení určené částky upravená v § 125h zákona o silničním provozu. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení platí, že *„[o]becní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.“*

44. Z citovaných ustanovení podle názoru krajského soudu jednoznačně vyplývá, že předmětná výzva je obligatorní součástí postupu správních orgánů před zahájením řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť jejím prostřednictvím správní orgány plní svou povinnost učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Tato výzva současně dává provozovateli vozidla na výběr, zda uhradí určenou částku a věc bude odložena, nebo zda ji neuhradí, což má za následek, že správní orgán nejprve pokračuje ve zjišťování pachatele přestupku a teprve následně při splnění dalších podmínek zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Bez řádně formulované výzvy ovšem provozovatel vozidla tuto možnost volby ztrácí a v konečném důsledku může být vystaven zvýšeným nákladům v podobě nákladů na obhajobu v řízení o správním deliktu, které by v případě uhrazení určené částky vůbec nebylo vedeno, a rovněž nákladů předmětného řízení, jež mu správní orgán uloží k úhradě podle § 79 odst. 5 s. ř. Krajský soud tak tuto otázku posoudil odlišně od tvrzení žalovaného, který ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně zaslal výzvu nad rámec svých povinností. Krajský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci bylo nezbytné, aby správní orgán před zahájením řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vydal výzvu k uhrazení určené částky splňující všechny zákonné náležitosti, a to včetně řádného popisu přestupkového jednání, jehož se měl dopustit dosud nezjištěný pachatel. Správní orgán I. stupně této povinnosti dostal a výzvu § 125h zákona o silničním provozu žalobci zaslal, proto se krajský soud mohl zabývat tím, zda byla výzva dostatečně určitá.
45. Předmětná výzva musí podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. V předmětné výzvě správní orgán I. stupně specifikoval ulici, na které došlo k přestupku, jako ulici Masarykova. Krajský soud má za to, že pro účely výzvy podle § 125h zákona o silničním provozu je tato specifikace dostatečná. Určení místa spáchání přestupku spolu s označením času spáchání bylo dostatečně konkrétní na to, aby žalobce zvolil jednu z možností předvídaných zákonem, tedy zaplatil ve výzvě uvedenou částku či sdělil, kdo byl v té době řidičem vozidla. Krajský soud má za to, že k využití jedné z těchto zákonem předvídaných možností stačí, je-li místo přestupku specifikované způsobem, jakým to učinil správní orgán. Žalobce si za této situace musel být vědom, zda vozidlo v dané oblasti řídil či nikoli, či měl vědět, kdo mohl v té době s vozidlem nakládat.
46. Námitka d) tak není důvodná.
- ad e) Neposouzení retroaktivity
47. Žalobce dále namítal, že se správní orgány nezabývaly tím, zda pro něj nemůže být příznivější nová právní úprava. Námitka je obecná, krajský soud tedy pouze vyvozuje, že měl žalobce na mysli novou úpravu přestupků v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 22. 11. 2017, čj. 2 As 303/2017-29, výslovné vyjádření úvah na téma příznivosti nové právní úpravy by „*bylo nezbytné, jen pokud by k tomu byl objektivní důvod (rozhodná právní pravidla doznala změny), nebo pokud by to stěžovatel ve správním řízení výslovně namítal (a oprávněně očekával odpověď na své výtky)*“. V případě žalobce však nebyly dány žádné objektivní důvody pro vypořádání příznivosti nové právní úpravy a stěžovatel ani žádné konkrétní a mimořádné důvody neuváděl. Na trestnosti jednání, jež je žalobci kladeno za vinu,

se přijetím nové právní úpravy nic nezměnilo. Sám žalobce v žalobě ani nespecifikuje, jaká právní úprava či konkrétní ustanovení by pro něj mohlo být příznivější. To, že se správní orgány posouzením retroaktivity nezabývaly za situace, že žádná úprava nemohla být pro žalobce příznivější, nelze považovat za vadu napadeného rozhodnutí.

48. Námitka e) není důvodná.

ad f) Nepřezkoumatelnost výroku napadeného rozhodnutí.

49. Krajský soud se dále zabýval námitkou, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku.

50. Touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24, ve kterém uvedl, že konkrétní místo spáchání přestupku není přímo součástí příslušné skutkové podstaty. Jinými slovy, konkrétní místo není rozhodné pro závěr, zda se přestupek stal, či nikoliv (srov. rozsudek č. j. 8 Afs 17/2012 – 375, odst. 172 a násl.). Je ovšem nezbytnou náležitostí „popisu skutku“. Podle § 77 zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni spáchání přestupku „[v]ýrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce [...]“. Uvedení konkrétního místa spáchání přestupku je podstatné pro vyloučení překážky litispendence a překážky věci rozhodnuté, pro vyloučení dvojího postihu pro týž skutek, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. S ohledem na citované závěry krajský soud v posuzované věci zkoumal, zda bylo místo spáchání přestupku popsáno s dostatečnou konkrétností.

51. Krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně místo spáchání přestupku specifikoval ve svém rozhodnutí takto: „*v obci Valašské Meziříčí na ul. Masarykova u obchodního domu Tesco na parkovišti označeném...*“. Toto vyjádření poskytuje podle názoru krajského soudu dostatek informací o místě spáchání deliktu, který se odehrál ve Valašském Meziříčí, v Masarykově ulici, a to konkrétně na parkovišti u OD Tesco. Argumentace žalobce o nepoužitelnosti názvu provozovny či o rozlehlosti parkoviště před obchodním domem proto není přílehlavá a jeví se spíše účelovou. Popis místa spáchání přestupku uvedený v rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyhodnotil krajský soud jako zcela dostačující a rozhodnutí správního orgánu I. stupně i na ně navazující žalobou napadené rozhodnutí jako přezkoumatelná.

ad g) Procesní vady napadeného rozhodnutí

52. Žalobce shledal procesní vady v tom, že žalovaný nezákonně v napadeném rozhodnutí upřesnil předmět řízení, dále jakou dodatkovou tabulku měla obsahovat porušená dopravní značka a tato změna se nijak neprojevila v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

53. V řízení o přestupcích může orgán rozhodující o odvolání změnit rozhodnutí vydané v prvním stupni, pokud je i v odvolacím řízení zachována totožnost skutku. Změna by nebyla možná, pokud by odvolací orgán opíral své rozhodnutí o jiný skutek než rozhodnutí vydané v prvním stupni, nebo by rozhodnutí napadené odvoláním bylo nepřezkoumatelné pro nedostatečné vymezení skutku, takže by nebylo zřejmé, pro jaké protiprávní jednání byl účastník poškozen (viz rozsudek ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 As 44/2004 – 62, č. 1378/2007 Sb. NSS). O takovýto případ se však v nyní posuzované věci nejedná. Tento závěr lze použít i v řízení o správním deliktu.

54. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24, „pro posouzení totožnosti skutku je třeba rozlišit mezi pojmy „skutek“ a „popis skutku“, jak jsou vnímány v kontextu správního trestání i trestního práva, jehož zásady jsou přiměřeně použitelné i pro správní trestání. „Skutek“ je to, co se ve vnějším světě objektivně stalo. Jedná se o určitou událost vyvolanou jednáním (konáním či opomenutím) člověka. Naproti tomu „popis skutku“ je jen jeho slovním vyjádřením, které zahrnuje popis těch jednání či skutkových okolností, které lze podřadit formálním znakům přestupku či správního deliktu uvedeným v zákoně. Popis skutku je nezbytnou náležitostí příslušného rozhodnutí a musí obsahovat skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku či správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán (viz např. rozsudky ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 – 66, č. 1975/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012 – 375, č. 2822/2013 Sb. NSS; obdobně srov. Šámal, P. a kol.: *Trestní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, komentář k § 220)“.
55. Správní orgán tak vede správní řízení právě ohledně samotného skutku, nikoli popisu skutku. (viz rozsudek č. j. 8 Afs 17/2012 – 375, odst. 168, obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, č. 2/2008 Sb. NS). Podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude proto zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, U 21/27 SbNU 261).
56. Žalovaný v posuzované věci doplnil do výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně název dodatkové tabulky a zákonná ustanovení. Ve světle výše popsanych východisek krajský soud považoval uvedené doplnění za změnu popisu skutku, nikoliv skutku samotného. Totožnost skutku byla zachována. Žalovaný tak byl oprávněn doplnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, navíc ve skutečnostech, které neměly vliv na předmět řízení, na možnost žalobce podávat námitky a nijak nezhoršily či nezměnily postavení žalobce. Krajský soud má za to, že pouhé doplnění názvu dodatkové tabulky, která na kvalifikaci věci nic nezměnila, a doplnění aplikovaných zákonných ustanovení a ustanovení vyhlášky nejsou skutečnosti, ke kterým by se měl žalobce vyjadřovat a které by se měly odrazit v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
57. Námitka g) není důvodná.
- ad h) Protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu
58. K této námitce krajský soud sděluje, že ústavní konformitou ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 297/2011 Sb., a ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, se zabýval Ústavní soud v plenárním nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupné na www.nalus.usoud.cz).

Konstatoval, že výše uvedená ustanovení nejsou v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Krajský soud na zmíněný nálezn Ústavního soudu v plném rozsahu odkazuje.

59. Nález Ústavního soudu navazoval na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil, že vlastníkovu vozidla plynou z vlastnictví automobilu jisté závazky soukromoprávního, ale i veřejnoprávního charakteru. Uvedl, že „na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc - automobil - k užívání jiné osobě. Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva“. Jak stanovuje čl. 11 odst. 3 Listiny, vlastnictví zavazuje. Je tedy zcela legitimní, pokud zákonodárce v rámci dodržování pravidel (v tomto případě pravidel silničního provozu) stanovuje sankce i pro provozovatele vozidla v případě, že se správnímu úřadu (např. z důvodu nedostatečné či opožděné součinnosti pachatele správního deliktu) nepodaří odhalit pachatele přestupku. K tomu dále výše citovaný rozsudek: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. (...) Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“
60. Ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu se zabýval Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a uvedl, že „ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování.“ Závěry uvedené v citovaných rozhodnutích plně dopadají i na posuzovanou věc. Krajský soud neshledal žádné skutečnosti, na jejichž základě by se měl od výše jmenovaných rozhodnutí odchýlit.
61. Námitka h) proto není důvodná.
ad i) Absence posouzení materiální stránky přestupku.
62. Žalobce poprvé v žalobě namítal, že ve skutkových okolnostech případu lze shledat důvody, proč by mělo být jednání naplňující objektivní stránku skutkové podstaty

předmětného přestupku hodnoceno jako beztrestné. Konkrétně uvedl, že nemohlo dojít k omezení právem chráněných zájmů, protože míst pro invalidy bylo v době spáchání přestupku dostatečné množství. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce v řízení před správními orgány žádné skutečnosti zpochybňující materiální stránku přestupku netvrdil, učinil tak až v žalobě. Žalovanému tedy nelze vytýkat nepřezkoumatelnost úvahy o materiální stránce přestupku za situace, kdy proti této skutečnosti žalobce v odvolacím řízení nijak nebrojil.

63. Z rozhodnutí správních orgánů jasně vyplývá, že se zabývaly naplněním formálních znaků přestupku. K tomu krajský soud sděluje, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře setrvale zastává názor, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. V rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45, Nejvyšší správní soud uvedl: „... může, na rozdíl od trestného činu, být přestupkem i takové jednání, které ohrožuje nebo porušuje zájem společnosti pouze v míře nepatrné, a současně, že jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, naplňuje v běžně se vyskytujících případech současně i materiální znak přestupku. Výjimkou jsou pouze případy, kdy se k okolnostem jednání naplňujícím formální znaky přestupku přidruží další významné okolnosti, které naplnění materiálního znaku vylučují“ (srov. i rozsudek ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012–23, popř. 6 As 132/2017–16 ze dne 11. 10. 2017). Tyto významné okolnosti, na které odkazoval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, v posuzované věci nenastaly a žalobce je v odvolacím řízení ani netvrdil. Pouhou skutečnost, že v době spáchání přestupku měla být jiná vyhrazená parkovací místa volná, nelze považovat za skutečnost mající vliv na naplnění materiálního znaku přestupku. Na vyhrazeném parkovišti mohou parkovat toliko osoby s parkovacím průkazem. Cílem úpravy je zajistit, aby osoby se speciálními požadavky měly vytvořeny podmínky k tomu, aby mohly parkoviště užívat bez omezení. V případě parkování bez parkovacího průkazu na vyhrazeném místě řidič vozidla oprávněným osobám do takového stavu zasahuje, a na této skutečnosti nemůže nic změnit míra obsazenosti parkoviště v konkrétní dobu.

64. Z uvedených důvodů není námitka i) důvodná.

G. Závěr a náhrada nákladů

65. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

66. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalovaný má právo vůči žalobci na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci žalovaný na jednání soudu netrval a zúčastnil se jej toliko kvůli tomu, že žalobce výslovně nesouhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Vzhledem k tomu, že se žalobce ani jeho zástupce jednání bez omluvy nedostavili, přiznal krajský soud, ač je žalovaný správním orgánem, náhradu nákladů řízení ve výši 138 Kč, které tvoří jízdné ze Zlína do Olomouce na nařízené jednání dne 23. 1. 2019 a zpět v celkové výši 110 Kč, dále dvě jízdenky na MHD, označené v den jednání, v celkové výši 28 Kč. Dále procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost a žalovaný ani další náklady nežádal.

67. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160

odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalobci povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 23. ledna 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu